

DOS AVIS ENAMORATS

Deixeu-me que us conti la bella història,
de un matrimoni força entrat d'anys.

De sobte m'ha vingut a la memòria,
aquell fet, un record i uns bells parany.

Portaven més de mig segle casats,
i comentant amb paraules formoses,
els records de la seva nit de nocces,
se'ls veien encara molt enamorats.

Pensaven en aquell poble amb enyor,
seu d'aquells primers jorns de matrimoni,
decidint tornar on fou testimoni,
de on feren per primera vegada l'amor.

-Veus amada d'aquell prat la verdor,
aquella herba tan fresca i tan gemada,
quan hi corries amb joia i arremangada,
i t'empaitava jo ple de valor?-

I, si tornem a provar-ho, amor meu?,
potser aquell fort delit que de joves,

ens donà fortalesa dóna proves,
i podem gaudir-nesense res greu.

I ben decidits corrent per el prat,
trepitjant l'herba tant fresca i verdosa,
es despullaven amb cara melosa,
ella ben nua i ell ben despullat.

D'esquena a la tanca, ben agafats,
es bellugaven com el primer dia,
rebolcant-se cridan, que ningú diria,
que no eren uns amants adelerats.

Un guàrdia del poble ja retirat,
va conèixer a la vella parella,
que ja un xic arrugats tan ell com ella,
en altres temps ja l'havien visitat.

I quan del prat tornaren ja vestits,
els digué molt farcit d'admiració:

-Vostès de joves serien lleona i lleó,
amb aquestes revoltades i crits.-

-La veritat senyor guàrdia li direm,
que aquesta tanca on hem fet l'abraçada,
abans no estava electricada,
i no passava per ella la corrent.